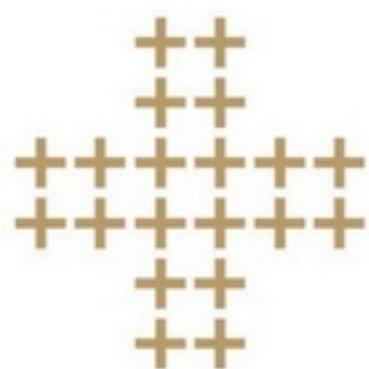

Huisartsenpraktijk
Aarle-Rixtel

1924 - 2024

Een eeuw in Aarle-Rixtel

Met trots en bewondering feliciteer ik de huisartsenpraktijk Aarle-Rixtel met haar 100 jarig bestaan. Een eeuw is een indrukwekkende mijlpaal na een lange geschiedenis van toewijding, zorg en verbinding met de gemeenschap. In de afgelopen honderd jaar heeft uw praktijk zich constant aan moeten passen aan de veranderende tijden en de behoeften van uw patiënten. De samenleving is aanzienlijk veranderd en daarmee ook de rol van de huisarts. Waar Dr. Dijkman vroeger de enige medische professional in het dorp was, is de praktijk nu onderdeel van een breder netwerk van zorgprofessionals. De huisarts is echter altijd het eerste aanspreekpunt gebleven voor mensen met gezondheidsvragen en trouw gebleven aan de kernwaarden van het vak: zorgzaamheid, toegankelijkheid en betrouwbaarheid.

In veel opzichten vertoont de rol van de huisarts overeenkomsten met die van burgemeester. Beide staan ten dienste van de samenleving, met als doel het welzijn van onze inwoners te bevorderen. Zowel de huisarts als de burgemeester luisteren naar de zorgen van mensen, nemen verantwoordelijkheid en zoeken naar oplossingen die het algemeen belang dienen.

Terwijl we vooruitkijken, is het duidelijk dat de huisartsenpraktijk voor nieuwe uitdagingen en kansen zal komen te staan. De zorg verandert in rap tempo, mede door technologische innovaties en de toenemende vraag naar preventieve en gepersonaliseerde zorg. Ik heb er echter alle vertrouwen in dat deze praktijk ook in de toekomst haar centrale rol in de gemeenschap zal behouden en verder zal versterken.

Nogmaals, mijn hartelijke felicitaties met dit bijzondere jubileum. Namens het gemeentebestuur wens ik u nog vele jaren van succesvolle en toegewijde zorg voor onze inwoners.

Y.C.M.G. de Boer
Burgemeester van Laarbeek

Jacobus Dijkman

huisarts van 1924 -1955

Dokter Dijkman vestigt zich na zijn studie Geneeskunde te Amsterdam in Aarle-Rixtel als eerste Aarlese huisarts. De praktijk had ook patienten in Gerwen, Lieshout, Mariahout en Beek en Donk.

Zoals bijna alle huisartsen in die jaren was Dijkman solist, zonder netwerk van collega's, er bestond geen waarneming- of dienstenregeling, kortom de dokter had altijd dienst en diende altijd bereikbaar te zijn, vandaar een prominente, vaste, plaats op de eerste rij in de kerk. Ook verloskunde en tandzorg (lees: extracties) behoorden tot de taak van de huisarts. In die tijd kwam het voor dat verloofden nog voor het huwelijk al hun tanden en kiezen lieten trekken, als huwelijksgegeschenk kregen ze dan van de ouders een kunstgebit, dit om later kiespijn en kosten te vermijden.

In 1928 liet de heer Dijkman een woning met praktijk aan huis bouwen aan de Lieshoutseweg 50. Het verhaal is dat de grond aan de overkant, met tuin op het zuiden, ook te koop was maar omdat deze grond een dubbeltje per vierkante meter duurder was zag hij daar van af.

Een landelijk ziekenfonds bestond nog niet en zoals vele huisartsen in die tijd had Dijkman een eigen ziekenfonds waarvoor we-

kelijks de contributie werd opgehaald, dit om de zorg voor eenieder betaalbaar te maken en als waarborg voor het inkomen van de arts. Een verplichte collectieve ziektekostenverzekering werd er in Nederland in 1941 door de bezetter ingevoerd, naar voorbeeld van de Duitse Krankenkasse.

Dijkman stond binnen de gemeenschap in hoog aanzien door zijn werk als arts en zijn betrokkenheid bij maatschappelijke zaken, onder andere voorzitter van het Wit Gele Kruis.

Vanwege zijn onverschrokken optreden in WO II werd Jacobus Dijkman in brede kring gerespecteerd, hij diende het verzet door neergestorte piloten en joodse mensen op de vlucht op de halen en af te leveren bij Guus van Vugt, drogist (die voor zijn verzetswerk later een Joodse onderscheiding en een Eisenhower medaille zou krijgen). Jacobus Dijkman was een markante, zelfs autoritaire, persoonlijkheid. Als een patient eens vroeg "dokter wat mankeer ik nu eigenlijk?" kon hij/zij zomaar tot antwoord krijgen "Als ik het weet is dat meer als genoeg". Dokter Dijkman moest in 1955 de praktijk stoppen wegens een hartkwaal. Tot 1963 werkte hij nog als schoolarts in Helmond en hij overlijdt in juni 1964.

Bron: Jacques Swinkels
(uit het boek "Aarlese mensen")
let en Wout Tersmette

↓
25 jarig jubileum
dokter Dijkman

Wout Tersmette huisarts van 1955-1995

Op zaterdag 13 februari 1955 kwam ik voor het eerst in Aarle-Rixtel teneinde te bezien of ik de zittende huisarts, dr. Dijkman kon opvolgen.

Huisarts was je na je afstuderen, wat nu basisarts heet, er bestond nog geen opleiding tot het specialisme huisarts.

Aarle-Rixtel had in die tijd 3600 inwoners en de praktijk telde 4700 patienten, deels uit de omliggende gemeenten. Artsen waren in die jaren meer concurrenten als collega's en er was geen onderlinge waarneming, pas in 1960 zijn wij gestart met een waarnemingregeling met dr. van Os en dr. Pieters uit Beek en Donk en dr. Tepen uit Lieshout.

De bevolking bestond grotendeels uit arbeiders en boeren, de gezinnen waren groot en het leven was sober, maar er was geen echte armoede, welzijnsgevoel en gemeenschapszin waren in deze naoorlogse jaren groot. De behuizing was vaak matig, vochtig, en bijvoorbeeld riolering kwam er pas in ongeveer 1960. Er waren 10 telefoons en ongeveer evenveel auto's in het dorp. Er was een klein ziekenhuis in de Molenstraat in Helmond met 3 specialisten (1 internist, 1 chirurg en 1 kinderarts), kort erna kwam er een gynaecoloog bij.

De praktijk kende een inlooppreekuur waarbij patienten vaak uren zaten te wachten als de dokter weggeroepen was voor spoedzaken, vaak een bevalling. Ik organiseerde spreekuren voor prenatale zorg en mijn echtgenote Iet, arts, zette samen met Zr Isfrida van het Missieklooster een zuigelingen- en kleuterbureau op, inclusief vaccinaties (vaccinatiegraad nagenoeg 100%).

Spreekuur deed ik 's ochtends en de middagen waren voor visites, dagelijks zo'n 20, veelal zonder dan bereikbaar te zijn, in Lieshout hadden we daarvoor bedacht dat er bij cafe Siegers de vlag uit werd gehangen als er een oproep was, ik kon dan daar de telefoon gebruiken. Bevallingen deed ik zo'n 60-80 per jaar in mijn eerste 15 jaar, tot er een verloskundige kwam en in mijn eerste jaren heb ik ook nog tanden getrokken.

Medicijnen waren er amper, mondjesmaat antibiotica, apc(aspirine), opiumpoeders (morphine) en digitalispoeder als meest opvallende.

Ziekten als TBC, polio en difterie eisten nog hun tol en door slechte behuizing waren er veel reumatische - en longaandoeningen. Dementie daarentegen kwam niet veel voor (door een lagere levensverwachting) en als iemand "kinds" werd dan deed de familie de zorg, in de regel met hulp van buurtgenoten.

Geleidelijk werd alles beter, leef- en woonomstandigheden verbeterden, er kwamen

↓
Wout en Iet Tersmette

meer specialismen en specialisten, er werd in Helmond een groot en modern ziekenhuis gebouwd en na een huisartsenopstand in 1968 veranderde de huisartsenzorg grondig.

Het honorarium werd beter waardoor ik de mogelijkheid kreeg te associëren met dr. Henk Veraart.

Daarnaast werd de gang naar een wetenschappelijke basis voor de huisartsenzorg ingezet wat uiteindelijk zou resulteren in een huisartsenopleiding (waarvoor ik vanaf het begin werd geselecteerd om mijn bijdrage te mogen leveren) en de ontwikkeling van NHG (Nederlands Huisartsen Genootschap) standaarden, wetenschappelijk onderbouwde richtlijnen voor medisch handelen.

Nadat dr. Veraart vervroegd de praktijk moest neerleggen heb ik na mijn associatie met Ton Engels (1986) en Frans Titulaer (1988) tot 1995, en nog steeds met genoeg, praktijk gevoerd.

Wout Tersmette, april 2024.

→
Familie Dijkman

→
Dochter dokter Dijkman
Wout en Jet Tersmette

↓
Wout en Jet Tersmette
Monique van Krieken
Frans Titulaer

→
Uitje i.v.m.
Petra van 't Hof
25 jaar in Aarle-Rixtel

Henk Veraart huisarts van 1973 -1987

Vroeger , toen alles zo anders was.

Begin jaren 70 van de vorige eeuw kom ik naar Aarle-Rixtel.

Het nieuws in de wachtkamer gaat rond:
Er komt een nieuwe dokter bij.

De praktijk van dokter Tersmette wordt :
Huisartsenpraktijk Tersmette-Veraart.
Er gaat veel veranderen.

We leven nog zonder mobiele telefoon,
zonder computer, zonder internet.

Twintig tot dertig consulten tussen 8 en 13
uur, vijf dagen per week.

Er is nog "de sigaar voor meneer dokter".
Bevallingen gebeuren thuis, of het nu nacht
of overdag is.

Volle wachtkamer in de ochtend, kleine
chirurgie en huisbezoeken in de middag.
En vergeet niet het afhalen van de
medicijnen door onze assistentes
klaargemaakt

Avond-, nacht- en weekenddiensten nu
ombeurten.

De echtgenote thuis , de vanzelfsprekende
achterwacht die de telefoon aanneemt.

→
muurschilderij
in de Wielewaal

→
Anneliese
van de Kimmenade
eerste
apothekersassistente

↓
Associatie van
Henk Veraart
Wout Tersmette
en Ton Engels

Geen mobiele telefoon, weet u nog?
Ja, er verandert veel.
De witte jas gaat naar de kapstok.
Het scherm van de computer zal de
handbeschreven groene kaart gaan ver-
vangen.

De belde kanten van het bureau komen
dichter bij elkaar.
Eind jaren 80 geef ik in stilte het stokje door
aan Ton Engels,
die tot de maatschap was toegetreden.

Ik ben gekomen en gegaan met de
lijfspreuk van dokter Tersmette:

"Soms genezen
Vaak verzachten
Altijd troosten"

dankbare Aarlese huisarts van vroeger.

Henk Veraart, april 2024.

↑ Oude praktijk de Wielewaal

→
Vendelgroet
bij 25 jarig jubileum

→
Onthulling naambord
Wout Tersmette
Burgemeester Aarle-Rixtel
Kees Bujs

Ton Engels

huisarts van 1986-2018

Nadat ik in 1985 mijn 1 jarige opleiding tot huisarts had afgerond (met Wout Tersmette als opleider) werd ik in 1986 door de zittende huisartsen Wout Tersmette en Henk Veraart gevraagd in de maatschap te komen. In 1988 werd dat een samenwerking met Wout Tersmette en Frans Titulaer, mijn maat gedurende ruim 30 jaren. Het laatste half jaar tot mijn pensionering medio 2018 heb ik samengewerkt met Emy Bunthof. Afspraken maken met de dokter gebeurde deels telefonisch maar vooral door een systeem van muntjes met afspraktijden die om 5 uur in de middag werden opgehangen aan een bord bij de ingang van de praktijk. Men stond dan vaak al te wachten om een muntje te bemachtigen.

Muntjes met gewilde afspraktijden verdwenen regelmatig en moesten we dan bijmaken. Ze circuleerden in sommige families. Herhaalmedicatie kon worden opgehaald uit een niet afgesloten kastje in het voorportaal van de praktijk. In die tijd kon dat nog.

De praktijk kende in mijn beginjaren een registratiesysteem met groene kaarten. Op de voorkant stond de medische voorgeschiedenis vermeld. Tijdens het consult werden klacht, bevindingen bij onderzoek, werkdagnose en beleid genoteerd. Verslagen van specialistisch onderzoek werden

in het kort op de groene kaart samengevat en opgeslagen in mappen.

Toen de mogelijk kwam hiervoor een computer in te zetten verliep de aanschaf nogal amateuristisch. Wout en ik gingen, op een warme zomeravond, naar een presentatie in hotel Nuland.

Na een vijftal presentaties brak de pauze aan waarbij Wout zei: "De eerste die ons een biertje aanbiedt is koopman". Bij een van de stands stond een zwaarlijvige, sterk transpirerende, man die ons ontving met de woorden: "De heren ook een biertje?". Bingo!

Er veranderde veel in huisartsenland. De huisartsenopleiding, in 1973 gestart als een 1-jarige opleiding werd geleidelijk een 3-jarige opleiding, een opleiding waar onze praktijk al die jaren een bijdrage aan heeft geleverd. Er kwam een verplichting tot het volgen van kwalitatief goede nascholing. Er werden normen voor medisch handelen vastgelegd. In 1987 werd de eerste NHG (Nederlands Huisartsen Genootschap) richtlijn voor medisch handelen gepresenteerd (over de behandeling van urineweginfecties). Nu zijn er over nagenoeg alle aandoeningen deze richtlijnen.

Wij werden getraind in communicatie en het geven van adviezen gericht op preventie, met gedelegeerde taken voor onze onvolprezen assistentes en praktijkondersteuners.

↓
HAGRO
Huisartsengroep
Laarbeek

Ook in Aarle-Rixtel veranderde er veel, deels door politieke beslissingen zoals het verdwijnen van bejaardenhuizen, deels door sociale ontwikkelingen zoals de ont-kerkelijking.

Persoonlijk heb ik in mijn werk altijd veel steun ervaren van de pastoor, in mijn jaren vooral pastor Mundus Tilman, een man die zich met woord en daad inzette voor onze dorpsgemeenschap met daarbij een bijzondere aandacht voor de ernstig zieken.

Wat niet is veranderd is de mens, met name de zieke mens en diens naasten. Persoonlijke, vertrouwde, aandacht en inzet van de eigen huisarts blijft voor hen (wij allemaal) nodig.

Ton Engels, april 2024.

↑
Samenwerking met
Mundus Tilman

←
Ton Engels en
Frans Titulaer

→
Rij wachtenden
bij afscheid Ton Engels

Frans Titulaer

huisarts van 1987-2017

In 1987 woonde ik op Karelstein, een buitenhuis verbonden met kasteel Croy, gelegen tussen Helmond en Aarle-Rixtel. De huisartsenopleiding had ik al voltooid en ik was werkzaam als arts-assistent in het Lambertus Ziekenhuis (het latere Elkerliek). Als huisarts was er werk genoeg, vooral in de vorm van waarnemingen, met name (weekend)diensten en in vakanties. Het is dan fijn om een langere waarneming te krijgen waarbij je "gewone" patiëntencontacten hebt en niet alleen spoedvisites rijdt...

Dus toen Ton Engels belde met de vraag of ik belangstelling had voor een voorlopige, lange waarneming in Aarle-Rixtel, letterlijk om de hoek, was voor mij duidelijk: deze waarneming is een belangrijke!

Ik kon de diensten met eigen achterwacht vanuit huis doen. Een achterwacht is iemand die de telefoon opneemt als je dat zelf niet kunt. Dat is dan vaak je partner, aan huis gekluisterd door de vaste telefoonlijn. Vast werd ook de verbinding met de huisartsenpraktijk Tersmette/Engels tot mijn pensioen in 2017.

Die vaste telefoonlijn werd door vorderende technieken steeds minder "star"; zo kwam de semafoon, een klein kastje in

je broekzak met een schermje waarop een cijfer van 1 tot 9 te zien was, zodat je onderweg wist wat te doen, bv. 1: meteen terugbellen, er is spoed! 2: kom terug voor een consult, of 3: er is een visite, tot 9: het eten is klaar...

Toen kwam de eerste mobiele telefoon. Dat was meer een zender met een flinke antenne en een zwaar accupakket; die hing aan je schouder en aan de andere zijde de zware dokterstas en zo je auto in en uit, maar.. je was "mobiel". De vaste lijn kon worden doorgeschakeld, de achterwacht werd ook mobiel!

De computer deed zijn intrede, het eerst bij ons, apotheekehoudende huisartsen, want die hadden, naast de patiëntencontacten, ook nog de zorg voor de levering van medicatie die we zelf voorschreven, maar ook de recepten van de specialisten in het ziekenhuis.

Dat was wel een klusje, alle gegevens van patiënten gekoppeld aan woonadressen invoeren, één voor één, maar we hadden dan ook meteen een medicatielijst per patiënt en al snel werd er ook een probleemlijst aan gekoppeld. Grote winst werd gemaakt met de declaraties aan ziekenfondsen en de "particulieren". Die waren beter gespecificeerd, dus vollediger en zo verdiende de computer zichzelf al snel terug! Onze eerste computer had een vaste harde schijf van 30 Mb met een

↓
Ton Engels en
Frans Titulaer
Opening vernieuwde
apotheek

verwisselbare harde schijf van nog eens 30 Mb. "Die krijg je van je leven niet vol", zei de verkoper..

De vele avond-/nacht- en weekeinddiensten met eigen achterwacht werden in de loop der tijd minder in aantal, wel drukker door schaalvergroting, maar met professionele achterwachten (doktersassistenten) en de centrale huisartsenposten heeft de huisarts minder uren met dienststress en hopelijk daardoor meer vrije tijd om te ontspannen. De patiënt daarentegen ervaart bij deze grootschaligheid wellicht extra stress..

Het huisartsevak en zeker ook de organisatie eromheen zijn altijd onderhevig aan veranderingen en dat is maar goed ook; de interactie tussen dokter en patiënt moet altijd levendig blijven en het was een voorrecht om in zo'n mooi dorp als "Ale" te werken. In een hecht team met trouwe en fijne mensen.

Frans Titulaer, april 2024.

↓
Petra van 't Hof oud-apothekersassistente
en
Resi Hamers oud-dokterassistent

→
Afscheid pand
Lieshoutseweg

→
Anneliese van
de Kimmenade
Petra van 't Hof
Anne Baas
Lenie Corstens

↑
Balle Huisartsenpraktijk
met apotheek

↓
Lenie Corstens

Emy Bunthof huisarts van 2010-heden

In de 14 jaar dat ik als huisarts in Aarle-Rixtel werk, zijn er veel veranderingen geweest. Onder andere de verhuizing van de Lieshoutseweg naar de Bosscheweg. De huisartsenpraktijk op de Lieshoutseweg 50 was klein en fijn. Met een klein hecht team wisselden we van kamers en in het assistentenkamertje moest de deur dicht om de onderzoeksbank te kunnen gebruiken. Het Medisch Centrum de Kapel konden we in 2015 betreden. De ronde vorm en het daglicht draagt bij aan ons werkplezier en ons teamgevoel. De alfa en omega (het begin en het einde) is prachtig zichtbaar in de koepel. Als de ochtendzon daarop schijnt, geniet ik daar altijd van. Alfa en Omega, het begin en het einde: daar waar wij als huisarts een verschil kunnen maken.

In mijn beginjaren als huisarts was er op dinsdag na de koffiepauze één huisarts visite rijden in het bejaardentehuis Mariengaarde, daar waar een vast team van verzorgenden en verpleegkundigen wist wanneer de huisarts moest komen: we kenden elkaar. In de periode 2013-2015 werden bejaardentehuizen gesloten en werd Zonnetij een wooncomplex voor zelfstandig wonen.

In 2010 ben ik begonnen als waarnemend huisarts, sinds 2017 ben ik praktijkhoudend huisarts. Ons team is van 2010 naar nu in 2024 verdubbeld, het patiëntenaantal is

nagenoeg gelijk. Op de Lieshoutseweg was ik regelmatig de enige huisarts op vrijdagmiddag met één doktersassistente. We hadden tijd voor een kletspraatje of een sociale visite. Nu werken we op vrijdag met drie huisartsen. De weekindeling is veranderd met meer spreekuur, ook middagspreekuren, waarbij meer papier- en denkwerk en meer overleg de nodige tijd vragen.

Ik ben opgeleid in een tijd dat we nog rondliepen met mappen röntgenfoto's. Mijn opleiding tot huisarts duurde drie jaar, waarin, naast kennis, communicatie met de patiënt een essentieel onderdeel van de opleiding was. Samen met de patiënt de mogelijkheden bespreken en kijken wat passend is. In 2010 konden we als huisarts niet het zuurstofgehalte op de vinger meten. Ook hadden we geen CRP-meters, die de mate van infectie kan meten. We handelden op grond van (mensen)kennis, het klinisch beeld en goed lichamelijk onderzoek. En we kenden (en kennen) de patiënt met kwetsbare longen. Dat staat nog altijd niet in een protocol. Veel staat nu wel in een protocol, waar dat eerder een richtlijn was.

Het dossier en medicatielijsten actueel houden is een dagelijkse bezigheid. Bij de goede overleving van ziekten, zijn er vaak meerdere ziekten en grotere medicatielijsten. Daarbij kijk ik wel uit naar hulp van de ICT in de toekomst: bijvoorbeeld met één

→
Kerstdiner 2017
Emy Bunthof
Teun van de Ven
Frans Titulaer
Wout Tersmette
Ton Engels

medicatielijst, die de patiënt zelf kan behe-
ren. Eén medicatielijst voor de huisarts, de
specialist en de apotheek.

Sommige dingen zijn niet veranderd: achter
iedere huisarts staat een sterke partner.
Waar ze vroeger de telefoon opnamen,
maken ze nog altijd de thuissituatie stabiel
en ondersteunen ze waar kan. 1 FTE huisarts
staat voor een 59-urige werkweek. Wat ook
niet is veranderd, is ons hecht team, waar ik
trots op ben: huisartsen, doktersassistenten
en praktijkondersteuners.

Dat patiënten ons in vertrouwen laten hel-
pen in hun zorgen, dat vind ik nog altijd erg
bijzonder mooi. Eén van de mooiste dingen
in ons vak vind ik de visites, de mensen
zien in hun eigen authenticiteit. Daarnaast
kunnen wij in Aarle-Rixtel terugvallen op ons
dorp, de wijkzorg, familie en burens.
Het mooiste in ons vak zijn nog altijd de
mensen zelf.

Emy Bunthof, april 2024.

→
Associatie
Emy Bunthof
Teun van de Ven

→
Op bezoek bij
de verbouw-
werkzaamheden

→
Opening
nieuwe
Huisartsen-
praktijk

↑ 2022
Kerstuitje naar de
Toppers

→
2022
Actie huisartsen
op het Malleveld

Teun van de Ven, huisarts van 2017-heden

De huisarts van vandaag.

Met ons team van 12 mensen bedienen wij 5700 patiënten in en rondom Aarle-Rixtel. De 4 huisartsen, 3 praktijkondersteuners en 5 doktersassistenten hebben allen eigen spreekuren. Wij hebben dagelijks gestructureerd overleg. Ons overleg behelst planning, taakverdeling, ingewikkelde casussen, maar ook leveringsproblemen van medicatie en opnameproblemen. Na het afronden van de visites, spreekuren en chirurgie gaat om 17.00u de telefoon over naar de huisartsenpost en kunnen wij onze laatste zaken afronden.

Vakinhoudelijk is het huisartsen vak vandaag de dag uitdagend. Door betere overlevings- en behandelmogelijkheden hebben mensen vaak meerdere ziekten naast elkaar. Veel ernstige aandoeningen zoals kanker, long- en hartfalen krijgen steeds vaker een chronisch karakter, terwijl er ondertussen andere ziektebeelden bijkomen. Er is een trend om de zorg van de ziekenhuizen naar huisartsen te verschuiven. Bovenstaande combi maakt het een uitdaging voor de huisarts van vandaag. Dit vraagt om meer vakinhoudelijke kennis en meer afstemming met collega's. Er is een verschuiving naar gezamenlijke besluitvorming met de patiënt. 'Dr. Google' wordt vaak besproken. Ook second opinions zijn dagelijks onderwerp van gesprek.

Steeds meer consulten eindigen met een goed gesprek in plaats van een pil. De tijdsbesteding in de zorg is ook veranderd: aan de start van mijn opleiding zag ik 6 patiënten per uur. Nu regelmatig 3 tot 4 per uur. Dit wordt, naast de inhoudelijk complexere zorg, ook veroorzaakt doordat de zorg defensiever is geworden: ik schrijf lange teksten waarin ik bewijs wat ik heb nagevraagd en heb nagekeken. Ik schrijf dus vooral op wat iemand niet heeft in plaats van alleen een diagnose en beleid.

Door het groeien van ons team en steeds meer verschuiving binnen de zorg heb ik als huisarts steeds meer een superviserende rol aangenomen. Wij willen de kwaliteit van de zorg hoog houden en daarom superviseren wij naast onze eigen spreekuur praktijkondersteuners en doktersassistenten en kijken wij ook regelmatig mee met collega-huisartsen bij uitdagende vraagstukken. Het grotere team gaat samen met personeelsgesprekken, contracten, werkplekken, panduitbreiding, ICT aanpassingen en teambuilding. De verzekeraar stelt steeds meer eisen voor dezelfde taken, waardoor er steeds meer tijd besteed wordt aan administratie en verzekeraar-gestuurde nascholingen.

↓
Juli 2024 Het huidige
team van huisartsen
Teun van de Ven
Emy Bunthof
Milou Schulten
Michiel Voncken

De huisarts van vandaag heeft minder diensten. Dankzij de huisartsenpost en ondersteunend personeel zijn onze diensten gedaald tot gemiddeld 1 per maand een avond-, weekend-, of nachtdienst. Daar staat tegenover dat wij tegenwoordig gemiddeld zo'n 3 avonden per week besteden aan overleg of nascholingen. Ik ben trots op onze praktijk die door zijn goede basis uitgebreid kon worden tot zijn huidige vorm. Wij hebben een fijn team, waarmee wij zorg van kwaliteit leveren, maatwerk leveren, aandacht hebben voor patiënten én voor elkaar. Zo lukt het nog altijd om gezamenlijk te pauzeren.

De huisarts van vandaag is naast een medicus ook een organisatietalent. Gelukkig heb ik de kans om – mede dankzij mijn team – nog steeds persoonlijke zorg te leveren, een band op te bouwen en aan de zorgvraag te voldoen. De huisarts van vandaag heeft nog steeds een prachtige én gewaardeerde baan.

Teun van de Ven, april 2024.

→
Sleutel overdracht
van Ton Engels
naar Teun van
de Ven

→
2021
Covid
vaccinatie
in de kerk

→
2023
Huidig team
25 jarig jubileum
Charlotte Schriks

↓
2021
Huisartsen
Van de Ven
Bunthof
Schuilen

↓
2024
Carnavalsoptocht
ter ere 100 jarig
bestaan

Huisartsenpraktijk
Aarle-Rixtel